

Colecția: PHOENIX

Imagine copertă: *Magister Ludi* de Costin Petrescu Petry

Coperta: Stelian BIGAN

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETRESCU, COSTIN

AXMA – Steaua iubirii eterne : roman / Costin Petrescu. -

București : Integral, 2023

ISBN 978-606-992-713-7

821.135.1

© INTEGRAL, 2023

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-713-7

Costin Petrescu Petry

AXMA

STEAUA IUBIRII ETERNE

Postfață de
BEDROS HORASANGIAN

INTEGRAL

Cuprins

O joacă inocentă / 9
Băieții cu pantaloni scurți / 20
Băieții cu pantaloni lungi / 93
O joacă mai puțin inocentă / 126
Deziluzia și furia / 173
Suedeza / 198
Suedezul / 204
Belzebut / 226
Căutarea ispășirii / 238
Întâlnire neașteptată / 266
Anahoreza / 303
Raza din Ceruri / 328
Întâlnire așteptată / 342
AXMA / 354
Izgonirea / 362
Vizita / 374
Epilog / 399

POSTFAȚĂ

AXMA? Ce e Axma? / 401

O joacă inocentă

Am sunat, ca de obicei, de trei ori scurt la soneria care era pe stâlpișorul porții. Eram obișnuit, dintr-o mișcare rapidă săream gardul din piatră și metal fasonat, nu prea înalt, cam de un metru, care separa curticica din fața vilei, cu iarbă și câțiva arbuști înverziți, de strada îngustă și pietruită, cu trotoarele stricate, neîngrijite, bordată parcă paradoxal cu tei și salcâmi frumos mirositori, martori istorici ai timpurilor trecute. Ușa de la intrare mi-o deschidea tanti-mea, care știa cine sună, fără să mai coboare până la poarta de la stradă, și mă aștepta deja în pragul casei. Nici nu urcam bine cele câteva trepte de la intrare și în spatele ei apărea în viteză simpatica mea verișoară, coborâtă în grabă de la etaj, unde-și avea camera, sărind câte două trepte deodată. Scara largă, din mozaic negru, dădea direct în holul intrării, între întâlnirea noastră nu mai exista decât această ușă, deja larg deschisă. Sărea instantaneu în brațele mele înainte ca mătuși-mea Clara să-mi propună cafeauța de rigoare, servită în salon sau pe terasa din spatele casei. Nu era prea grea și o suportam ușor, ținând-o de talia extrem de fină, mai ales că se agăța bine de gâtul meu, moment care dura câteva secunde, când sigur se întâmpla ceva chimic în creierul ei.

Inna, cum îi spuneam numai eu de altfel, era dintr-o veche familie eclectică, de medici, preoți și antreprenori, fiind fiica verișoarei

tatălui meu, a acestei frumoase și durdulii „tanti Clara”, blondă cu ochi mari pătrunzători, albastru deschis. Era foarte afectată și atrăgătoare și bănuiam că îi plăcea și lui taică-meu, mai știi!? Familiile noastre își trăgeau obârșia din vechea nobilime îmburghezită, familii de odinioară cu tradiție românească, trecute prin ale vremurilor valuri, și care reușiseră să supraviețuiască, din fericire, schimbărilor politice și sociale complicate, intervenite după cel de-al doilea război mondial și în România, ca în multe alte țări.

La început, când eram la liceu, îl insoțeam pe tatăl meu, care venea să-și viziteze unchiul, unchiul Jean, bunicul Innei, cu care discuta politică și economic. Se simpatizau foarte mult, chiar se mânau fizic și erau legați strâns prin familia noastră. Întâlnirile se întâmplau fie acasă la ei, la o cafea turcească, fie la terasa restaurantului Cina din centru, lângă Ateneu, la o bere și un aperitiv, cu cașcavalul „Dobrogea” tăiat în cuburi mici, pudrat cu piper negru. Servit cu scobitori. Mă lua și pe mine doar când aveam chef să merg pe la ei și când nu aveam teme de făcut sau când nu desenam. La cei șaptesprezece ani împliniți, mă țineam destul de tare de desen, pasiunea mea din copilărie. Dar nu neglijam nici iubirea cealaltă, lectura, venită prin gene de pe la nu știu cine din familie, o curiozitate viscerală practică destul de des, de fiecare dată când aveam plăcere și mi se ivea ocazia. Prin aceste rare vizite, destinul mă împinsese de câțiva ani să-mi cunosc verișoara foarte devreme, la vârsta copilăriei, nebănuind nici măcar o singură clipă că voi intra într-un „story-dream” emoționant și amețitor al vieții, asemănător celor din cărțile sofisticate și atrăgătoare pe care începusem deja să le citesc, încă de la vârsta aceea.

Mica mea „prințesă” Inna avea acum zece ani. Lua lecții de pian și de limbă franceză și engleză, era crescută în spiritul religios al familiei, ortodox. Între noi, „copiii ăștia doi...!”, cum eram

numiți adesea, exista o atracție reciprocă specială, destul de familiară, dar în care inocența căpăta de multe ori forme deja pubertine, firești. Mai ales pentru ea.

Era o zgâtie de fată, ageră, drăguță, deșteaptă și bineînțeleș... răsfățată. Aproape de fiecare dată când ne vedeam, era îmbrăcată elegant, cu o bluză albă din mătase cu mâneci lungi și jabou, dantelate și cu guler strâns pe gâtul ei cel fin. Purta o fustă din catifea bordeaux destul de lungă, care se mula perfect pe talia subțire. Pantofii erau negri, cu toc mic și cu baretă în față. Lăcuiți. Avea ciorapi albi lungi, fini, de borangic. Era destul de slabă, dar bine proporționată. La gât purta adesea un lăncișor subțire din aur, cu o cruce mică filigranată și bătută în pietre de topaz bleu. La degetul mijlociu, pe mâna stânga, purta un inel, tot din aur, vechi, cu o perla înconjurată de frunze minuscule de acant.

O făceam să râdă cu lacrimi când ne întâlneam, îi plăcea la nebunie și mă tachina neîncetat sărind în brațele mele jenant, într-unul din cele două fotolii imense, vechi și uzate, din piele de vițel de culoare cafenie, așezate sub fereastra triplă și generoasă din salonul-sufragerie, acoperită de perdele fine aproape transparente și încadrate de draperii din velur gros, *orange foncé*. Clara o certa: „Sorina, da' mai lasă-l dragă în pace pe Cosmin, o să-i dai cafeaua pe jos!”

Vila unde locuia familia Sorinei se găsea amplasată în zona Gării de Est a Bucureștilor, pe Nifon Bălășescu, la numărul 7, cam departe de centru, dar într-un mic cartier de vile destul de cochet, pe această străduță calmă. Ajungeam acolo cu troleibuzul direct pe bulevardul Carol, unde stăteam cu ai mei pe atunci. Casa lor era impunătoare, prevăzută cu un salon generos, două camere mari și multe dependențe la parter, iar la etaj cu trei dormitoare, baie și o terasă parțial acoperită. Avea și o curte mare în spate, amenajată.

Livingul era destul de amplu și mobilat ca pe vremuri, cu mobilier tradițional. Evident, la fel ca în toate familiile vechi, înstrăire, provenea de la părinți, care aveau grijă să le transmită copiilor sau descendenților, căci așa era obiceiul, indiferent de hotărârea pe care o luau aceștia mai târziu, de a o păstra sau înstrăina. Mobila veche era florentină, din stejar, sculptată, executată probabil de vreun atelier specializat din străinătate.

În România nu existau astfel de ateliere cu meșteri și maștri sculptori în lemn, care să execute mobilă rafinată și de calitate, identică celei din străinătate. Patinată și de culoare maroniu închis, dădea foarte bine proiectată pe pereții aceia albi și înalți, în *calcio vecchio*, pe care erau instalate patru aplici vechi din bronz patinat, cu sticlă de murano colorată în masă, cu o tentă ușor pastelată, ruginiu-deschis. Oglinda cea mare, bizotată pe contur cam doi centimetri, cu ramă groasă aurie, sculptată în stil baroc, care era instalată pe latura largă deasupra bufetului imens, dădea și mai mult spațiu salonului extrem de prietenos.

Agățată în mijlocul plafonului, dintr-o oarecare poziție, se oglindea în ea frumoasa lustră cu zece brațe, tot din bronz și sticlă, care făcea parte de altfel din aceeași garnitură cu aplicile. Parchetul vechi, cam uzat, montat în coadă de rândunică, de culoarea naturală a stejarului, era ceruit, se vedea că este din cele de calitate, mai ales că era destul de bine întreținut. Masa lungă sculptată din salonul-sufragerie avea opt scaune, tot florentine, cu spătarul sculptat și cu șezutul din catifea cafeniu deschis, bordat de cuișoare de alamă lustruită, cu cap decorativ în formă de trifoi cu patru foi. Mai erau acolo și două fotolii din piele moale, generoase și confortabile, și o măsuță joasă tot stil florentin. Într-unul dintre ele mă tolăneam eu de fiecare dată când eram acolo în vizită. Era fotoliul meu!

Ca în toate casele creștin-ortodoxe, în colțul salonului, lângă oglinda cea mare exista o icoană veche, rusească, Maica Domnului

cu Pruncul, precum și un crucifix din lemn și ivoriu, sculptat foarte fin, fixat pe un fond de catifea mov închis, într-un cadru cizelat tot din lemn exotic. Mai existau câteva icoane și în camerele de sus, observasem una și în camera Innei, care cred că era foarte veche.

Tâmplăria la uși și ferestre era de culoare crem satinat, ca și glaswandul în patru canate care dădea spre holul de la intrare, cu sticlă mată, sablată cu motive art deco, lăsând lumina din living să se prelungească tamizat și în spațiul acela mai întunecat.

Tot din living era o ușă care deservea un alt holișor, din care accedeai într-o cameră și în culoarul dinspre bucătărie, spre ieșirea din casă către curtea din spate, unde ajungeai coborând câteva trepte din mozaic decorativ, bordate cu balustrade *art nouveau* din fier forjat.

Casa făcută prin anii '30 de unchiul Jean, bunicul Innei, era frumos finisată, dar greu de întreținut din cauza vremurilor dificile. Toată familia locuia acolo, trei generații, obicei vechi, mai ales în familiile bogate burgheze, sărăcite acum după instalarea regimului comunist, și care nu mai aveau posibilitatea să-și construiască alte imobile.

În același salon își agita codița teckelul Sorinei, de multe ori alunecând caraghios pe carpetele și parchetul lustruit, într-o mârâială veselă, complice, care producea plăcere, admirație și râsete asistenței. Shnuky era copilul ei și nimeni nu avea vreun drept oarecare de decizie, de orice fel ar fi fost, asupra acestui adevărat membru al familiei. Era frumos, negru cu maro auriu lucios, slăbuț, cu coadă subțire și abilă, cu labe mici și pernițe cu unghii osoase, tari și lucioase ca niște bucățele subțiri de ebonită, îndoite. Blănița lui foarte scurtă și alunecoasă era o atracție la mângâiat, nu puteai să te lipsești de această plăcere.

Adevărul era că pe mine mă deranja de multe ori ampriza aceasta familială exagerată asupra micuțului canin, răsfățat din cale-afară,

chiar dacă, ținându-l în brațe în fotoliu și mângâindu-l, trebuia să-mi exprim simpatia și atracția față de numitul specimen. Era destul de simpatic de altfel, exceptând mirosul infernal al botului lung, probabil că era bolnav de stomac, botișor ce conținea niște ochi aproape umani, ca două perle negre mici și jucăușe. Scenele acestea erau evident caragialești și imaginația îmi stimula reprize scurte de pufniri în răs, vădit ciudate celor prezenți. Și mie îmi plăceau câinii, dar cu prioritate cei mari de vânătoare, ceea ce era cu totul altceva. De altfel, mai târziu am avut și eu un lavrac, un seter englez superb, un tricolor belton, alb cu maron auriu și negru. Cu acest Poly se juca Inna când venea pe la mine, cu o ușoară doză de invidie.

Domnișoara stătea tot timpul lângă fotoliu și privea cu gelozie lingerea mâinilor și afecțiunea lui Shnuky pentru verișorul cel mare, asta era un prilej de a sta cât mai mult pe lângă mine și de a-mi smulge eventual cât mai multe priviri și zâmbete. Realitatea făcea că le obținea cu mare succes, neștiind nimeni ce fel de „neuroneală” era în creierul dânzei în momentele acelea.

Mă privea curioasă ca o pisică, cu ochii ei mari superbi, cu pupilele gris-perle spre albastru, ciudați. Foarte rari... A avea sprâncene bine desenate, genele mari, păr lung și bogat șaten auriu, de cele mai multe ori strâns în două cozi împletite cu minuțiozitate, purtate pe spate sau în față, sau chiar alternativ. Gura mică, frumoasă, cu buzele rozalii și cu dinții de sus din mijloc puțin mai proeminenți, lăsând pe obraji ovali două gropițe laterale, ce-i dădeau un zâmbet atrăgător. Râdea cu gura „până la urechi”, și acelea de șoricel de altfel, din te miri ce, cu o alură năzdrăvană destul de băiețească.

Eu „prințișorul”, cum îi plăcea să-mi spună câteodată complice, îi derulam tot felul de povestiri tip aventuri, cu detalii supranaturale și complicate, cu personaje ciudate, fantastice, împrumutate din

cărțile care-mi mai treceau prin mână, sau chiar inventate de mine, pe loc. Să nu mai vorbim de anumite legende și povestiri românești sau străine. Ea era extrem de atentă și curioasă, avidă și nedumerită, stătea pe vine lângă fotoliu, intrată deja în istorie, și, la un moment dat, când își dădea seama de înșelătoria premeditată de propriul văr povestitor, pufnea în răs și făcea tot felul de grimase mai mult sau mai puțin cabotin-artistice, privind cu coada ochiului spre mine. Fandoseli atrăgătoare...

Într-un final, obosită de ora de amuzament-pauză, cădea în brațele mele pe fotoliu câțva timp, spre enervarea maică-sii, după care își lua „la revedere” și urca în camera ei, la făcut lecțiile, acompaniată de zgomotul unghiilor pe mozaicul scării, ale caraghiosului șoricar Shnuky, „fiul” dânzei.

Câteodată mă chema sus să-mi arate progresele la pian, care, într-adevăr, erau remarcabile. Evident că „tanti Clara” era imediat prezentă, așa puțin... să vadă și ea... ce se întâmplă pe acolo, pe sus! Ținea foarte mult la nepot, dar intransigența și vigilența educațional-părintească trebuiau să fie prezente permanent întru respectarea regulilor familiale.

La plecare, mă întâlneam rareori cu tatăl Innei, unchiul meu, care venea obosit acasă și care aproape nici nu mă băga în seamă. Valentin era un om credincios și un medic militar excelent. Seriozitatea și severitatea lui îi aduseseseră un post confortabil la un spital important din București. Un om care aducea bani în casă, familiei, și care trăia numai pentru asta. Printre studiile de laborator deosebite pe care le făcea, auzisem într-o bună zi că reușise să scoată o pilulă specială, un tratament care vindeca bolile venerice într-un timp record. În două zile, în loc de nu știu câte săptămâni. Așa că blenoragiile tuturor interesaiților sau interesatelor, tot felul de personaje care mai de care mai „interlope”, de altfel

foarte numeroase, se puteau „rezolva” cu un succes ultrarapid datorită acestui mirific medicament. books

Se evita astfel dezvăluirea trădărilor amoros-carnale și adultere, inconștiente și efectuate pe furiș evident, plăcere viscerano-ancestrală săvârșită de căzuți sau împinși în păcat, amanți și amante, colegi de serviciu, muzicanți și lăutari, dansatori și balerine, dandy și prostituate, și chiar mulți oficiali importanți sau neimportanți ai regimului, de mult timp și ei comuniști. Medicamentul-minune nu ținea însă cont de culoarea politică! Poate că privilegiul acesta de vindecător „providențial” (hahaha!), i-a și evitat probleme de ordin politic cu stăpânirea, nefiind obligat să se înscrie în Partidul Comunist, unde se busculau mulți trădători, cei care ținteau neapărat o bucată de pâine mai bună sau privilegiile meschine. Sau chiar un... cârnat. Aceste personaje știau că nu aveau nimic de suferit, sau aproape.

Ca să nu mai vorbim de prezervarea proprietății private a casei familiale, extrem de susceptibilă naționalizării, în acele vremuri. Valentin avea câteodată și vorbe destul de „slobode”, ca toți doctorii de altfel, în ale eroticului... monden, ca să nu zicem sexual! Le mai scăpa „din greșeală” și față de cei prezenți, mici și mari, voalate discret printr-un zâmbet sec pe sub mustăcioara Clark Gable, bine desenată. Era foarte rar acasă ziua, venea seara destul de târziu. Cine știe pe unde mai umbla și domnul doctor, prin vecini sau mai bine zis... vecine, să mai „administreze” chipurile, câte un medicament.

Relația tată-fică se desfășura într-un context familial destul de capricios, cu destulă lume și cu mult mai destule păreri. Mătușă-mea Clara era însă „șefa” totală administrativă a casei și, implicit, avea o influență importantă asupra Sorinei, mai puțin asupra fratelui ei, Cristian, care era mai mare cu câțiva ani și puțin mai neastâmpărat, ca să nu zic zgubilic. Era o „femme au foyer”

adevărată, blândă și drăguță, harnică, educată și atașată familiei, mai ales de părinții ei, cu care locuia împreună. Dar Clara se mai și enerva câteodată și atunci era mai bine să te îndepărtezi puțin, pentru calmarea spiritelor. Sorina știa pe dinafară această regulă nescrisă și intempestivă de multe ori, care se aplica pe propria-pielică, deosebit de fină de altfel.

*

Anii și lunile treceau văzând cu ochii și, ca întotdeauna, adolescența inerentă se apropia vertiginos. Inna avea chiar pe strada lor două fete, colege de grădiniță și școală primară, cu care se juca, fie la ea acasă, fie le ele, sau făceau câte o tură cu bicicletele pe străzile alăturate, neavând voie să se aventureze mai departe, prin oraș. Timpul afectat studiului era însă bine organizat, destul de plin, și nu lăsa prea multă distracție la dispoziția acestor tinere pline de viață. Curtea din spatele casei le atrăgea cel mai mult, căci acolo, în timpul liber, o mare parte a anului, găseau întotdeauna ceva interesant de discutat, citit sau amuzat. Clara le ademenia mereu cu tot felul de îndeletniciri adolescente, cu toate că micile și ciudatele lor secrete inocente ocupau ilariant o mare parte din întâlnirile aproape zilnice.

În rest, Inna pleca cu familia în diferite excursii de vacanță, ca toată lumea, în locuri și zone deja cunoscute din țară, cu renume, unde, așa cum se putea în vremurile acelea sumbre și, mai ales, cu transporturi feroviare și drumuri deplorabile, se bucurau de mare sau de munte pentru câteva zile bune. Sigur că totul era în funcție de disponibilitatea lui Valentin, de concediile lui, cu toate că și Clara cu părinții ei mai plecau în diverse zone, niciodată însă dincolo de Carpați, unde era mai complicat de ajuns.

Fata asta, acum, la cei doisprezece ani împliniți, intrată de curând la liceu, era precoce, sensibilă, visătoare. Întâlnirile noastre erau relativ rare, dar destul de consistente și rămâneau la nivel familial.

În spatele casei, curtea vastă, cu o grădină amenajată peisager, frumos mirositoare, beneficia de întreținerea bunicii „tanti Didi”, secondată de Clara. Acolo, în „micul paradis”, cum îi plăcea Sorinei să spună, când ne prindea seara în lunile calde, savuram regina nopții proaspăt stropită și alte numeroase plante parfumate, minunat colorate, precum și susurul apei micii fântâni vechi, repusă în funcțiune, amplasată în mijlocul celor două alei încrucșate, pavate cu piatră mică albă, de râu. Sorinei îi plăcea pe banca din curte, spre înserat, lângă masa din tablă. Stătea „lângă prinișor”, căci acolo ne țineam de mână pe sub masă, pe furiș, să nu ne vadă „lumea”, inclusiv fratele ei. De multe ori tăceam și ne uitam unul la altul admirativ și întrebător, zâmbind, nu prea era nevoie să ne vorbim...

Așa se întâmpla și la televizor, la etaj, pe întuneric, când ne tolăneam pe canapeaua mare și moale lângă bunica Didi, când ne atingeam pe ascuns degetele, mâinile, brațele... Nu ne mai săturam. Pielea ei extrem de fină și netedă, albă, era tocmai bună la mângâiat și amândoi profitam de senzațiile plăcute și extreme câteodată, pe care ni le oferea această chemare inerent sangvină. Bunica era suficient de concentrată la subiectele de pe ecran, încât nu lua în seamă exercițiile senzuale care se desfășurau în imediata apropiere. Nu făcea decât să scoată din când în când două-trei vorbe inutile și inaudibile nouă. Nu știam dacă avea vreo instrucțiune de la Clara, dar acolo sus, lângă dânsa, parcă eram mai în siguranță decât oriunde în casa aceea imensă.

Noi doi parcă așteptam ceva, dar era mult prea devreme... Anii treceau, simțeam, eram amândoi convinși că va veni și momentul acela suprem. Parcă exista și o... nerăbdare!

Din câte îmi povestea chiar ea când ne vedeam, era silitoare și sârguincioasă la liceu, avea note bune, nu ezita niciodată să-și facă temele din timp și bine preparate. Îi plăcea. Nu se lăuda. Era printre primii în clasă de câțiva ani. Așa fusese învățată de mică, să asculte, să studieze și, când era de învățat, o făcea din plin, distracția era pe planul doi. Nu-i plăcea să amestece treburile. Mai târziu, amuzamentul, joaca între noi doi, începuse să se transforme în întrebări, în gânduri adolescente.

Câteodată privirile noastre se întâlneau, se opreau întrebătoare, pentru o clipă, exact ca în instantaneele prinse dintr-un film vechi, la începutul unei povești de dragoste. Pubertatea își spunea cuvântul și eu, care devenisem un observator apropiat invizibil, o remarcam cu satisfacție, fără a avea la ora aceea un obiectiv precis, cum ar fi spre exemplu posesia ei, din mai multe puncte de vedere.

La pian avansase rapid, cânta deja foarte bine. Atracția ei principală era interpretarea unor sonate și valsuri ale lui Liszt, care, deja atunci, la treisprezece ani, era o frumoasă performanță. În orice caz, îi făcea mare plăcere să-mi cânte la ea în cameră, privindu-mă din când în când în ochi, întrebătoare și analizând reacțiile mele.

Pe vremea aceea, eu ascultam Chopin, iar muziciana mea încerca să-mi aducă noi atracții interpretative, invitându-mă parcă să-i explorez chiar propriul suflet, mai mult, mai profund, mai atent, lucru pe care-l încercam din ce în ce mai admirativ.

Împlinisem douăzeci de ani, intram în anul doi la Arhitectură...